

Joštovy alchymistické hody a hradní rébusy

Tento příběh se stal před dávnými věky, v časech, kdy hvozdy české byly temné a plné tajemství, a lidé věřili na více, než jen na to, co viděly jejich oči. A přesně v takových časech stál, z pohledu světa ukrytý, hrad Medvědí kámen. A v něm sídlil purkrabí Jošt, muž, jehož mysl byla hotovým kotlem nápadů, mnohdy až příliš divokých pro klidné středověké časy.

Už od svého dětství se patnáctiletá Anežka, dcera pána hradu, ráda schovávala do věže. Jošta obdivovala se stejnou oddaností jako svého otce, hradního pána Strachkvase, vždyť mu také říkala strýčku, i když příbuzní samozřejmě nebyli. Právě v této věži purkrabí Jošt ve svém volnu – a často i v době, kdy volno mít neměl – zabýval odkazem dávného mudrce Herma Trismegista. Byla to alchymie, neboli, jak Jošt vždy hrdě říkával, Velké Umění.

Celé dlouhé hodiny dokázal ve své laboratoři míchat a destilovat vše, co mu přišlo pod ruku, a nebýt pevných, tři metry silných zdí věže, byl by jistě páně Strachkvasův hrad již dávno v troskách pod nápořem občasných výbuchů, ze kterých Jošt vždy kupodivu vyvázl bez úhony.

Tuto jeho zálibu podporovala převážně paní Eufemie, doufajíc, že jí pro manžela Strachkvase vyrobí nějaký zázračný elixír pro dodání mužné síly. Neboť Strachkvas, ač vždy bojovný a udatný rytíř, v této oblasti dosti strádal. Bylo veřejným tajemstvím, dokonce i na sousedních hradech, že když se paní Eufemie chtěla před šestnácti lety stát matkou, musela svého muže s pomocí služebné Magdalény opít tak, že si s ním pak mohla dělat, co chtěla. Nebýt soudku dobrého Burgundského, tak by dodnes byla Anežka jen vytouženým mateřským snem Eufemie. Od té doby se Strachkvas opíjel zásadně jen v nepřítomnosti své ženy, nejraději ve společnosti lovčího Prokola.

Další velkou Joštovou zálibou bylo hvězdopravectví, neboli astrologie, čehož zase s velkou oblibou využíval sám hradní pán. Neboť neudělal žádný, ať už významný či méně významný krok, bez náležitě příznivého horoskopu, a pan Strachkvas dělal vždy jen významné kroky, takže dobrý astrolog, za kterého se Jošt považoval, byl pro něj životně důležitý.

Jeho třetí, a zdaleka ne opomíjenou zálibou, bylo vynalézání všeho druhu. Zaměřoval se s neutuchající horlivostí jednak na vylepšování života obyvatel hradu, tak i na zlepšování obranyschopnosti hradu samotného. Vždy tak trochu litoval, že Medvědí kámen už více než sto let nebyl dobýván, protože se tak nemohla projevit důmyslnost jeho obranného systému.

Ono také nebylo proč hrad dobývat, ležel ztracen uprostřed hlubokých hvozdu Českého království, mimo dohled všech význačných obchodních cest.

Mezi jeho nejpřekvapivější výtvary patřil například vodní systém pro hradní kuchyni, který měl služebným ušetřit namáhavé nošení vody ze studny. Tento důmyslný mechanismus, složený z kaskády spojených nádob a různých převodů, byl poháněn silou vodního kola, které mělo být otáčeno za pomoci trpělivosti a síly osla jménem Lotr. Ačkoli bylo zvíře hrozný paličák, systém občas přivedl vytouženou vodu až do kuchyně.

Obzvláště byl Jošt hrdý na svůj takzvaný „Systém nečekaných překvapení“. Hrad byl takřka celý obklopen důmyslně ukrytými mechanismy, které při sebemenším náznaku cizího vpádu dokázaly rozpoutat pravé pekelné divadlo. Představte si to: nic netušící vetřelec vykročí na zdánlivě bezpečnou pěšinu, a hle! Z hlubin země se s rachotem vynoří prastaré katapulty, které místo kamenů vrhají na útočníky obří, mazlavé koule z hradního odpadu smíchaného s jezerním bahnem! Nebo se z korun stromů s hrozivým šustotem snese síť utkaná z kopřiv a bodláků, která s neúprosnou přesností polapí každého, kdo se odváží narušit klid Medvědího kamene.

Zvěř ze zdejších lesů si už přivykla na to, že pobyt v blízkosti hradu může přinést nemilé překvapení, tak se raději zdržovala

dál. Jen Strachkvas si stále nemohl přivyknout. Stávalo se totiž, že se vracel z lovu dříve než obvykle a rudý hněvem, s řevem, nadávkami a s čímsi páchnoucím na hlavě, či s čerstvými kopřivovými šrámy, se řítil do věže, kde ho Jošt vždy uklidňoval báječnými, předem k tomuto účelu připravenými, horoskopy.

Do maskované jámy na příjezdové cestě spadl pán hradu naštěstí jen třikrát, pak se už vracel do hradu raději houštím, přičemž s kolísavým štěstím přeskakoval spouštěče Joštových pastí. Pro náhodné návštěvníky bylo uváděno do chodu výstražné zařízení, které je většinou včas dokázalo varovat před nebezpečím, pak přišel na řadu speciálně upravený žebříňák sloužící jako pojízdný most přes zrádnou jámu.

Takové byly dny na Medvědím kameni, plné vynálezů a nečekaných příhod, zatímco purkrabí Jošt, s myslí neustále v oblacích, snil o dalších podivuhodných zlepšeních.